

[Wilhelm.]

Statsministeren havde en bemærkning om, at mine kommentarer til EF-afsnittet i åbningstalen jo også kunne tydes positivt på den måde, at jeg nu kritiserede, at EF ikke gør nok for at blive enige. Jeg vil gerne spørge statsministeren, hvor han i det ordrette referat, som han har liggende, kan se et ord, jeg har sagt i den retning; det er fuldstændig grebet ud af luften. Jeg har ikke og har aldrig haft illusioner om, at EF ville have den funktion. Det, jeg har sagt, er, at en gammel EF-lokker som statsministeren selvfølgelig må hævde det. Han gjorde det i september, og hr. Gert Petersen påviste med tørre tal, at det er forkert, og at der ikke fra især Vesttysklands side er gjort noget som helst mærkbart eller væsentligt i retning af ud fra en fælles betragtning at tage dets del af krisebyrderne. Og det har vi andre heller aldrig haft illusioner om ville blive gjort. EF varetager den store multinationale kapitalers interesser, når det er nødvendigt; det er det, EF er dannet til, men at blande sig i nationalkapitalernes indre opgør om, hvem der skal have de største byrder ved arbejdsløshed, ved profitratetald osv., er ikke EFs sag og har aldrig været det, dér slås man videre, som man altid har gjort.

Hr. Kjeld Olesen havde en interessant bemærkning til hr. Bertel Haarders synspunkter. Han syntes, de var provokerende reaktionære, især — sagde hr. Kjeld Olesen — i betragtning af det indgreb, man havde foretaget i foråret for at holde lønningerne nede. Ja men er det da ikke kosteligt. Det er jo to alen ud af det samme stykke, det, hr. Bertel Haarder siger, og så det, hr. Kjeld Olesen argumenterer med. Det havde jo været utænkeligt formodentlig at få disse dybt reaktionære synspunkter frem, som hr. Bertel Haarder repræsenterer, hvis ikke socialdemokratiet, hvis ikke hr. Kjeld Olesen, hvis ikke regeringen så at sige havde skabt baggrunden for dem ved selv at køre den argumentation med det for høje omkostningsniveau, med de for høje lønninger, med det nødvendige indgreb mod almindelig forhandlingsret i overenskomstsituationer og den slags ting. Hvis ikke det burde være en lærestreg, så ved jeg ikke, hvad der kan være det for socialdemokratiet og for hr. Kjeld Olesen, at han ser sine gode hensigter fra marts måned med indgreb i overens-

komstsituationen simpelt hen eskaleret ud i den dybe reaktionære holdning, som hr. Bertel Haarder her gav udtryk for.

Hr. Hilmar Baunsgaard var inde på Bækkelundbegivenhederne. Jeg synes, hr. Hilmar Baunsgaard skylder os en forklaring på den udtalelse, han kom med om, at Bækkelundblokaden, så vidt jeg forstod på hr. Hilmar Baunsgaard, skulle stride mod fagretlige bestemmelser. Hvad er det, den strider imod? Ikke de dér anonyme eller luftige anklager, men helt konkret, hvad er det for bestemmelser, som Bækkelundblokaden strider imod i det fagretlige eller i noget andet retligt system her i landet?

Hr. Hilmar Baunsgaard talte om solidariteten kontra spørgsmålet om den personlige frihed. Hvis man kommer lidt væk fra de slagord og ser på, hvad det rigtig var, der skete, hvad er det så for en personlig frihed, det drejede sig om dér? Hvad var det for en frihed, Bækkelundarbejderne havde at forsvare? Det var friheden til at lade sig strukturalisere ud af landbruget, som jo praktisk taget er alle Bækkelundarbejdernes sociale baggrund, og blive lønarbejdere af første generation. Det var friheden til med risiko for at blive skambidt af politiets schæferhunde at storme ind gennem vinduerne for at nå frem til en vidunderlig arbejdsplads, hvor de tjente op til 10 kr. mindre i timen, end man gør på tilsvarende arbejdspladser med overenskomst. Det var friheden til helt af egen fri vilje og inderste overbevisning at være enig med direktøren om, at der ikke burde være overenskomster og ikke burde være fagorganiserede arbejdere på papirværket. Det var friheden til at fungere som løntrykkere og derigennem foretage fyringer af andre arbejdere, som solidarisk holder fast ved en overenskomstmæssig løn, der ikke er fyrstelig, men som man måske kan leve af uden at skulle have en jordlod ved siden af. Den realitet, man glemmer i denne snak, er jo, at der til gengæld er fyret arbejdere på servietfabrikken. Det er vilkårene for den slags handlinger, som Bækkelund har fået lov at trives med i årevis.

Til sidst om det af DKP fremsatte dagsordensforslag, der udtrykker sympati og solidaritet med alle demokratiske kræfter i Spanien. Vi er ikke så vilde med denne sympati og solidaritet, når der ikke er noget at have den i. Vi synes ikke, at en marke-